

Αθήνα, 18 Μαρτίου 2008

Αγαπητέ κύριε Βαρνάβα,

Με τη παρούσα μου θέλω να σας ενημερώσω για τα εξής θέματα:

1. Το ζήτημα της αναδρομικότητας της τροπολογίας για την αναστολή εφαρμογής των άρθρων 6 και 5 των Π.Δ.88/1999 και 76/2005.

Περίηλθε σε γνώση μου η αστεία τροπολογία για την αναστολή των άρθρων 6 και 5 των Π.Δ.88/1999 και 76/2005 αντίστοιχα αλλά και η ακόμη αστειότερη αιτιολογική έκθεση, όπου αναφέρεται, ότι με την

«...ρύθμιση αυτή εξασφαλίζεται η απρόσκοπτη εκτέλεση του προγράμματος εφημεριών στα νοσοκομεία της χώρας, προστατεύεται η δημόσια υγεία και δίνεται ο απαραίτητος χρόνος για τη σύναψη κλαδικής συμφωνίας μεταξύ των κοινωνικών εταίρων»(!!!)

Θέτω δε το παρακάτω εύλογο ερώτημα:

Γιατί η συγκεκριμένη τροπολογία δεν κατατέθηκε νομότυπα στην Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής, ως όφειλε να πράξει το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, ώστε να εξασφαλισθεί η αναγκαία γνωμοδότηση;

Η απάντηση είναι απλή. Η τροπολογία δεν πέρασε από την Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής, διότι δεν υπήρχε περίπτωση, με το περιεχόμενο αυτό να εξασφαλίσει θετική γνωμοδότηση.

Περαιτέρω, ζήτημα τίθεται με τη νομιμότητα της αναδρομικότητας της προταθείσας τροπολογίας και μάλιστα με ισχύ από την 01-01-2008(!!!)

Με την προωθούμενη αναδρομικότητα της αναστολής εφαρμογής των αυξημένης τυπικής ισχύος κανόνων δικαίου των άρθρων 6 και 5 των Π.Δ.88/1999 και 76/2005, προσβάλλονται κεκτημένα δικαιώματα των Νοσοκομειακών Γιατρών, σχετικά με τον ανώτατο επιτρεπόμενο εβδομαδιαίο χρόνο εργασίας τους συμπεριλαμβανομένων των εφημεριών, δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται και προστατεύονται με τις Κοινοτικές Οδηγίες 93/104/EK, 2000/33/EK και 2003/88/EK και τα Π.Δ.88/1999 και 76/2005.

Παρά τη μη ύπαρξη γενικού συνταγματικού φραγμού, αποτελεί εν τούτοις αρχή των νεωτέρων νομοθεσιών η περιληφθείσα στο άρθρο 2 του Αστικού

Κώδικα διάταξη, σύμφωνα με την οποία "*ο Νόμος ορίζει για το μέλλον, δεν έχει αναδρομική ισχύ και διατηρεί την ισχύ του εφόσον άλλος κανόνας δικαίου δεν τον καταργήσει ρητά ή σιωπηρά*". Ο κανόνας αυτός στηρίζεται στη σκέψη, ότι κάθε πρόσωπο δικαιούται ευλόγως να έχει εμπιστοσύνη στο Νόμο που ισχύει και να ρυθμίζει με βάση αυτόν τις πράξεις του, οι οποίες δεν πρέπει να ανατρέπονται με Νόμους που ισχύουν για το παρελθόν.

Από άποψη κοινωνικής τάξης και νομοθετικής πολιτικής, η χρήση της αναδρομικής ισχύος των Νόμων θα πρέπει να γίνεται σε εξαιρετικές περιπτώσεις κατά τις οποίες η αναδρομή αποβλέπει στην επανόρθωση αδικιών, που προξενήθηκαν στο παρελθόν. Άλλως, η αναδρομική εφαρμογή των Νόμων διαταράσσει, στις περισσότερες περιπτώσεις, τις συνεστημένες ήδη μεταξύ των προσώπων σχέσεις και ενσπείρει τη δυσπιστία των πολιτών στους κανόνες του δικαίου και της ανάλογης προς αυτούς διαμόρφωσης της συμπεριφοράς τους και γενικά των βιοτικών και συναλλακτικών τους σχέσεων, με την πεποίθηση, ότι η γενόμενη στάθμιση των εννόμων συνεπειών των πράξεών τους δεν μπορεί να ανατραπεί εκ των υστέρων από νέους κανόνες, τους οποίους ο πολίτης δεν όφειλε βέβαια να μαντέψει.

Η κρατούσα στην επιστήμη και νομολογία άποψη, κατά την οποία η απόδοση από το νομοθέτη αναδρομικής δύναμης στο Νόμο είναι κατ' αρχήν επιτρεπτή, σημαίνει ότι η χρήση της ευχέρειας αυτής θα πρέπει να ισχύει ως εξαίρεση και μάλιστα με μέτρο.

Όμως στη προκείμενη περίπτωση της τροπολογίας, η πρόδηλη παρανομία της αλλά και η προέχουσα αντισυνταγματικότητά της, ενισχύονται και από το γεγονός, ότι κοινή διάταξη Νόμου αναστέλλει την εφαρμογή διατάξεων Νόμου αυξημένης τυπικής ισχύος. Ήδη δε η πρακτική αυτή έχει εγκαινιασθεί από τον μήνα Φεβρουάριο του έτους 2007 και τείνει να προσλάβει τον χαρακτήρα παράλογης μονιμότητας, όταν μάλιστα και το ίδιο το Ελεγκτικό Συνέδριο, με τις υπ' αριθ.67, 106 και 107/2007 Πράξεις του Ι' Τμήματος και με εξαιρετικά λεπτή νομική επιχειρηματολογία, αγνόησε πλήρως επί της ουσίας, την ιδίου περιεχομένου τροπολογία για το έτος 2007 (α' εξάμηνο).

Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, **δεν είναι δυνατή η αναστολή και μάλιστα με αναδρομική ισχύ, της εφαρμογής διάταξης Νόμου, ο οποίος έχει αυξημένη τυπική ισχύ (σύμφωνα με τις προϋποθέσεις της διάταξης του άρθρου 28 παρ.1 του Συντάγματος) είτε από ήσσονος**

τυπικής ισχύος διάταξη Νόμου είτε, όπως εν προκειμένω, από κοινή διάταξη Νόμου(!!!)

2. Η αμφισβήτηση του δικαιώματος επίσχεσης εργασίας και η προσμέτρηση του χρόνου της επίσχεσης στην ειδίκευση των ειδικευόμενων Γιατρών.

3.1 Όπως έχω υπογραμμίσει, η επίσχεση εργασίας συνιστά δικαίωμα άμεσα και απόλυτα συνυφασμένο με την ιδιότητα του εργαζόμενου αλλά και με την ίδια του την προσωπικότητα.

Την ιδιότητα του εργαζόμενου έχει όχι μόνο αυτός που εργάζεται στον ιδιωτικό τομέα αλλά και εκείνος, όπως ο Γιατρός του Ε.Σ.Υ., που εργάζεται στον δημόσιο τομέα.

Επίσης, ο Γιατρός δεν έχει "λιγότερη προσωπικότητα"(!!!) από την προσωπικότητα του εργαζόμενου στον ιδιωτικό τομέα.

Το άρθρο δε 4 παρ.1 του Συντάγματος, το οποίο ορίζει ότι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του Νόμου, αποτελεί τον ακρογωνιαίο και νομιμοποιητικό λίθο του δικαιώματος της επίσχεσης εργασίας.

Πληροφορήθηκα, ότι γνωστοί κύκλοι του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης "περιφέρουν" στις Διοικήσεις των Νοσοκομείων την προ δέκα οκτώ (18) ετών(!!!) δημοσιευθείσα υπ' αριθ.2547/1990 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, σύμφωνα με την οποία δεν δύναται να εφαρμοσθεί το δικαίωμα επίσχεσης εργασίας στους δημόσιους υπαλλήλους μετά συνημμένης επιστημονικής γνώμης, που διατυπώνεται σε δύο μόλις γραμμές στην Ερμηνεία του Υπαλληλικού Κώδικα και η οποία απλά και μόνο παραπέμπει στην ως άνω απόφαση, χωρίς να γίνεται η παραμικρή νομική ανάλυση υπέρ της άποψης αυτής.

Η περιφορά των δύο αυτών κειμένων γίνεται για να καμφθούν οι αμφιβολίες των Διοικήσεων των Νοσοκομείων και να καμφθούν στη συνέχεια οι κινητοποιήσεις των Νοσοκομειακών Γιατρών, οι οποίοι νομιμοποιούνται απόλυτα στην άσκηση του δικαιώματος επίσχεσης εργασίας.

Και θέτω τα εξής ερωτήματα:

α) Γιατί δεν ορίζεται συγκεκριμένη ημερομηνία και δεν αναλαμβάνεται η ρητή δέσμευση τόσο από τις Διοικήσεις των Νοσοκομείων όσο και

από το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για τη πληρωμή των δεδουλευμένων εφημεριών;

- β)** Φοβάται το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, ότι δεν θα θεωρηθούν τα εντάλματα πληρωμών από του Παρέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου;
 - γ)** Γιατί δεν επιδεικνύεται η αυτή "ευαισθησία" τήρησης των υπ' αριθ.67, 106 και 107/2007 Πράξεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου;
 - δ)** Γιατί δεν επιδεικνύεται η αυτή "ευαισθησία" τήρησης και εφαρμογής των Οδηγιών 93/104/ΕΚ, 2000/33/ΕΚ και 2003/88/ΕΚ όπως και των Π.Δ.88/1999 και 76/2005;
 - ε)** Γιατί δεν επιδεικνύεται η αυτή "ευαισθησία" συμμόρφωσης προς τις Αποφάσεις του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σχετικά με την διάρκεια του χρόνου εργασίας;
 - στ)** Γιατί δεν επιδείχθηκε η αυτή "ευαισθησία" και ο αυτός "οίστρος" τήρησης της νομιμότητας και των διαδικασιών, που επιβάλλει η νομοθετική πρακτική, σχετικά με την επαίσχυντη τροπολογία;
- 3.2** Όπως έχω επισημάνει σε σχετική γνωμοδότηση, το δικαίωμα της επίσχεσης εργασίας των ειδικευόμενων Γιατρών μπορεί να ασκηθεί πλήρως και χωρίς εξαιρέσεις ή εκπτώσεις.

Η επίσχεση εργασίας είναι δικαίωμα του εργαζόμενου, το οποίο ασκείται από αυτόν, λόγω της αποκλειστικής ευθύνης του υπερήμερου εργοδότη να μη του καταβάλλει τις δεδουλευμένες αποδοχές του.

Ασφαλέςστατα ο χρόνος επίσχεσης εργασίας προσμετράται στο χρόνο ειδίκευσης του ειδικευόμενου Γιατρού (το αντίθετο ισχύει με την απεργία), διότι ουδεμία παράνομη πράξη ή παράλειψη είναι δυνατόν να καταλογισθεί στον ειδικευόμενο Γιατρό, εφόσον η άσκηση του νόμιμου δικαιώματος της επίσχεσης εργασίας, ακολουθεί την παράνομη και υπερήμερη συμπεριφορά του εργοδότη του, που εν προκειμένω είναι ο Διοικητής και Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του Νοσοκομείου.

Με εκτίμηση

Δρ Μιχαήλ Δ. Μιχαήλ
Δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω